

Et paradigmeskift: Kontinentaldrift og pladetektonik

Nu

Forskningen fortsætter med den pladetektoniske model som paradigme, og modellen forfines løbende. Der er ingen seriøs kritik af modellen.

1990'erne

Der bores ned til godt 12 km's dybde, kun 1/500 af Jordens radius. Pladetektonikmodellen bekræftes af GPS-målinger af pladernes indbyrdes bevægelser (op til 15 cm/år).

Internationalt seismologisk samarbejde hjulpet på vej af IT-revolutionen bekræfter modellen i alle dele af Verden. Rumfart (satellitter) sætter videnskaben i stand til at iagttage Jorden på afstand.

1970'erne

I løbet af få år i 1970'erne bliver der formuleret en sammenhængende model om pladetektonik - ikke helt som Wegeners ideer, men med klar gæld til ham. Alle geologiske lærebøger skrives om, så de er i overensstemmelse med pladetektonikken, som altså er det nye paradigme.

Boringer i Jordens skorpe Modellen for Jordens indre udbygges, oceanbundens alder kan dateres, ideen om konvektionsstrømme i kappen opstår. Wegener rehabiliteres gradvis.

1950'erne

Oceanundersøgelser i stor stil, bl.a. Danmark med Galathea 2. Oceanryggen og dybgravene på havbunden opdages. Den danske seismolog Inge Lehmann forsker i USA og laver sammen med nogle amerikanere en model af Jordens indre opbygning.

Ubådskrigen under 2. verdenskrig skærper interessen for, hvordan havbunden ser ud. Man opdager topografien under havoverfladen.

1930

Alfred Wegener dør 1930 på en Grønlandsekspedition. Hans forskning vinder i eftertiden flere tilhængere, men rokker ikke ved flertallets teorier.

Wegener fremsætter første gang sin ide om kontinenter i bevægelse (drift). Han udgiver bog herom: Die Entstehung der Kontinente und Ozeane i 1915. Da han ikke kan svare på flere kritiske spørgsmål fra datidens forskere, vinder hans hypotese ikke genklang og han regnes ikke for en ordentlig videnskabsmand

1900

Enkelte havde funderet over kontinenternes omrids (fx Afrika, Sydamerika). Man havde en teori om bjergkædedannelse (geosynklinal-teori), noget med foldninger af sedimenter. Det var datidens bedste forklaring, det var deres paradigme. Og det holdt til ca. 1960'erne.